

Verslag van een openbaar verhoor

De parlementaire enquêtecommissie Fraudebeleid en Dienstverlening heeft op 6 september 2023 **mevrouw Deceuninck-Eijbrink en de heer Deceuninck** als getuige gehoord, die werden bijgestaan door mevrouw Alta.

Voorzitter: Belhaj

Griffier: Sjerp

Aanwezige leden van de commissie: Aartsen, Azarkan, Belhaj, Maatoug, Van Nispen, Van Raan, Sylvana Simons en Slootweg.

Aanvang 13.15 uur.

De **voorzitter**:

Ik verzoek de griffier om de volgende twee getuigen van vandaag, mevrouw Deceuninck-Eijbrink en meneer Deceuninck, naar binnen te leiden.

(Mevrouw Deceuninck-Eijbrink en de heer Deceuninck worden binnengeleid door de griffier.)

De **voorzitter**:

Welkom, mevrouw Deceuninck-Eijbrink en meneer Deceuninck. U wordt beiden vandaag gehoord als getuige. Dit verhoor vindt plaats onder ede. U heeft beiden ervoor gekozen om de eed af te leggen. Ik verzoek u beiden met de eed te bevestigen dat u de gehele waarheid en niets dan de waarheid zult zeggen.

(In handen van de voorzitter leggen mevrouw Deceuninck-Eijbrink en de heer Deceuninck de eed af.)

De **voorzitter**:

Ik dank u beiden. U staat nu onder ede en mag plaatsnemen aan de tafel.

Nogmaals goedemiddag, mevrouw Deceuninck-Eijbrink en meneer Deceuninck. Ik heet u nogmaals welkom namens de parlementaire enquêtecommissie Fraudebeleid en Dienstverlening.

De Tweede Kamer heeft op 1 februari 2022 besloten een parlementaire enquête te houden naar het fraudebeleid en de dienstverlening van de

overheid. Centraal staat de manier waarop de overheid fraude bestrijdt en tekort is geschoten in de dienstverlening aan en rechtsbescherming van burgers. De commissie onderzoekt onder andere hoe en waarom dit heeft kunnen gebeuren.

Ik vraag u beiden om tijdens dit verhoor de microfoon aan te laten staan. Ik zie dat u bijgestaan wordt. De commissie wil u erop wijzen dat degene die aan u bijstand verleent, niet namens u het woord mag voeren.

Dit verhoor zal worden afgenomen door het lid Azarkan en mijzelf. Voordat we gaan beginnen: is alles duidelijk?

Mevrouw **Deceuninck-Eijbrink** :

Ja.

De heer **Deceuninck**:

Ja.

De **voorzitter**:

Ja? Fijn. Dit verhoor is met jullie tweeën. Ik zal nu het verhoor gaan beginnen.

Meneer en mevrouw Deceuninck, u bent hard getroffen door het toeslagenschandaal. U kwam in de problemen met de Belastingdienst al voordat u elkaar leerde kennen, maar de problemen escaleerden nadat u een gezin stichtte, dus na de geboorte van uw kinderen. Zo ontving mevrouw Deceuninck een brief van de Belastingdienst waarin stond dat zij te veel uren had opgegeven voor de opvang van haar zoon uit een eerdere relatie. U moest de volledige toelage terugbetalen en kon hiertegen ook niet in beroep. Daardoor raakte u als gezin uw huis en kinderen kwijt. Vandaag willen we stap voor stap met u samen hierop ingaan. Jullie hebben ieder apart ook een eigen verhaal, maar we zullen straks bij u beginnen, mevrouw Deceuninck. Soms zullen jullie elkaar ook aanvullen. We zullen dus stap voor stap ingaan op uw problemen met de Belastingdienst, uw ervaringen als gedupeerde en de gevolgen daarvan voor uw gezin. Als toeslagenouder die verdacht werd van fraude, bent u met strenge financiële maatregelen geconfronteerd. Zoals ik al zei: u bent uw huis kwijtgeraakt en uw kinderen zijn vanwege de problemen met de Belastingdienst uiteindelijk elders ondergebracht.

Mevrouw Deceuninck, als ik bij u mag beginnen: wanneer merkte u voor het eerst dat u problemen had met de Belastingdienst?

Mevrouw **Deceuninck-Eijbrink** :

Op het moment dat ik de brief ontvangen had waarin stond dat ik wat ik ontvangen had, terug moest gaan betalen. Daar zat ook gelijk een brief bij met hoeveel ik in de maand terug moest gaan betalen. Toen is dat financiële probleem daar ontstaan, want zo veel als ik in de maand terug moest betalen, verdiende ik niet eens.

De **voorzitter**:

Weet u nog ongeveer welke tijd het was dat u zo'n brief kreeg?

Mevrouw **Deceuninck-Eijbrink** :

Ik denk dat dat ergens rond de periode 2010 is geweest.

De **voorzitter**:

Ja, zolang geleden al. Weet u nog wat uw eerste reactie was toen u de brief van de Belastingdienst ontving?

Mevrouw **Deceuninck-Eijbrink** :

Wat ik op dat moment zei, kan ik hier beter niet herhalen, maar ik zei iets van: "Wat is dit? Wat is er mogelijk? Ik heb geen voorbrief gehad. Ik heb niks gehad. Wat heb ik in vredesnaam verkeerd gedaan?" Met de Belastingdienst moet je geen ruzie krijgen, dus dat wil je ook niet. Ik heb geprobeerd te bellen en brieven geschreven, maar ik heb er nooit gehoor op gekregen.

De **voorzitter**:

Was uit de brief duidelijk waarom u de toeslag moest terugbetalen?

Mevrouw **Deceuninck-Eijbrink** :

In eerste instantie niet. Ik heb wel een keer een medewerker aan de telefoon gehad. Die zou dan binnen zoveel uur terugbellen, maar het duurt jaren voordat de Belastingdienst een keer terugbelt. Uiteindelijk werd me duidelijk dat ik een halfuur te veel had geschreven, maar die had ik gecompenseerd met een maand daarvoor, waar ik te weinig had geschreven. Daar is het allemaal uit ontstaan.

De **voorzitter**:

Kon u niet tegen de Belastingdienst zeggen: het is een misverstand; dáár is een halfuur te weinig en dáár een halfuur erbij?

Mevrouw **Deceuninck-Eijbrink** :

Nee, er was geen discussie mogelijk.

De **voorzitter**:

Weet u op welke gegevens de Belastingdienst de beslissing heeft gebaseerd, dus waar die brief uiteindelijk vandaan kwam?

Mevrouw **Deceuninck-Eijbrink** :

Oeh. Dat is in een periode gebeurd dat ik in een flinke burn-out ben beland, dus ik kijk even opzij. Nee, ik weet het niet.

De **voorzitter**:

Dat geeft helemaal niet. Soms vragen we iets en als u het niet weet, dan weet u het niet. Weet u nog of het duidelijk was uit de brief of u iets kon doen? U krijgt dan zo'n brief. U denkt: wat overkomt mij? Stond er ook iets in waarvan u dacht: dan moet ik deze stappen ondernemen?

Mevrouw **Deceuninck-Eijbrink** :

Contact opnemen met de Belastingdienst, wat ik gedaan heb. Maar daar bleef het bij, want de telefoontjes die ik terug zou krijgen of de brieven ...

De heer **Deceuninck**:

Ook op betalingsregelingen en dergelijke werd gewoon niet gereageerd. Dit is het en daar doe je het mee.

De **voorzitter**:

Wat dacht u toen? Dan overkomt je zoiets. U zei het al, het waren uw woorden: ik wil niet in de problemen komen met de Belastingdienst; dat kun je beter niet doen. Wat dacht u toen? Je krijgt zo'n brief en je wil iets doen of uitleggen.

Mevrouw **Deceuninck-Eijbrink** :

En nu? En nu? Dat is het enige wat je denkt. En nu? Hoe ga ik dit oplossen? Moet ik meer gaan werken? Hoe kan ik de Belastingdienst ervan overtuigen dat ik dit niet bewust heb gedaan en dat het een heel klein foutje is? Hoe kunnen we dat oplossen?

De heer **Deceuninck**:

Vooraf de manier en hoe je erop uitkomt. We praten over 2010, maar het was bijna 2015 toen we erachter kwamen. Dat is het crue. Je vraagt, je vraagt en je krijgt geen antwoord.

De **voorzitter**:

Ja. Weet u nog wanneer u zich echt zorgen begon te maken? U krijgt zo'n brief en denkt: nou, dat los ik dan op.

De heer **Deceuninck**:

Dat was diezelfde periode.

Mevrouw **Deceuninck-Eijbrink** :

Ja, diezelfde periode. Mijn zoon is toen naar zijn vader toe gegaan. Je raakt je huis kwijt. Je kunt je huurhuis niet meer betalen. Je kunt je boodschappen bijna niet meer betalen. Je hebt andere facturen die je moet voldoen. Dan kom je in een molen terecht waar je gewoon eigenlijk tot op de dag van vandaag nog steeds in zit.

De **voorzitter**:

Voor u gold dat ook?

De heer **Deceuninck**:

Ja. Ja, weet je wat het is? Het is te gek. Je weet dat als je een brief krijgt van de Belastingdienst, je daar iets mee moet: of betalen, of zorgen dat je een regeling hebt. Met vragen kun je niet terecht. Dat is het crue. Dan kom je gewoon na drie, vier jaar erachter dat je een zwaar probleem hebt en je krijgt geen antwoord op de vraag: hoe komt dat nu? Kleine bedragen die plotseling tienduizenden euro's worden. Dan is het niet te dragen of niet te verbijten als mens.

De **voorzitter**:

U gaf het ook aan dat kreeg die brieven kreeg en u dan dingen moest gaan terugbetalen. Werd de toeslag stopgezet op het moment van terugbetalen?

De heer **Deceuninck**:

Eh, nee. Die is stopgezet en nooit weer aangezet.

De **voorzitter**:

Nee. Precies. Dus u kreeg die toeslag ook niet meer.

Mevrouw **Deceuninck-Eijbrink** :

Nee.

De **voorzitter**:

Wat voor consequenties had dat dan bijvoorbeeld?

Mevrouw **Deceuninck-Eijbrink** :

Veel. Op dat moment gaat je dagverblijf natuurlijk stoppen, want ik kan dat zelf niet betalen. Je hebt schulden bij de Belastingdienst die je moet gaan betalen. Dus ja, het heeft altijd consequenties. Dat blijft gewoon doorsluimeren totdat je iets met de Belastingdienst kunt regelen, maar dat was niet te doen.

De heer **Deceuninck**:

Zoals gij dat zegt: tot op de dag van vandaag staat gewoon alles stil, terwijl je weet dat iedere Nederlandse burger rechten heeft van de Belastingdienst. Of het nou de kinderbijslag is of een andere toeslag; wij hebben daar recht op als mens. Dat is met elkaar gecreëerd, en dat krijg je niet.

De **voorzitter**:

Bent u destijds geïnformeerd over waarom die toeslag werd stopgezet?

Mevrouw **Deceuninck-Eijbrink** :

In principe niet. Hij werd stopgezet en als je erachteraan belde, dan was het gewoon van: ja, dat hebben wij besloten. Ik wil dan graag uitleg hebben, net zoals iedereen, denk ik. Die uitleg is er nooit geweest. Uiteindelijk heb ik na jaren een hele poos contact gehad met iemand van Toeslagen, een jongeman. Hij zei: maar mevrouw, dit klopt niet; u moet dat en dat nog krijgen en dat en dat. Daar zat een fors bedrag achter. Ik dacht: als je me dit dan geeft, dan ga ik dat weer aflossen; dan ben ik in ieder geval van een heel groot stuk van mijn schuld af bij de Belastingdienst. Dat was ergens rond 2015, 2016, of 2017.

De heer **Deceuninck**:

2018.

Mevrouw **Deceuninck-Eijbrink** :

2018 dus. Sorry, ik ben heel slecht in tijdlijnen.

De **voorzitter**:

Dat geeft helemaal niks.

Mevrouw **Deceuninck-Eijbrink** :

Dat bedrag is er nooit gekomen. Die jongeman werkte er opeens niet meer, want die was te meegaand met mensen.

De **voorzitter**:

Oké. Het wisselde dan ook wie je aan de telefoon kreeg.

Mevrouw **Deceuninck-Eijbrink** :

Ja, heel erg.

De heer **Deceuninck**:

Wat je meestal als antwoord krijgt is: je hebt de brief. Met andere woorden: je kunt toch lezen?

De **voorzitter**:

Jullie hebben elkaar ontmoet in 2012. Jullie zijn getrouwd. Mevrouw Deceuninck-Eijbrink, u heeft uw eigen ervaringen met de Belastingdienst. Maar u, meneer Deceuninck, heeft ook uw ervaringen met de Belastingdienst.

De heer **Deceuninck**:

Ja, terwijl ik mij van geen kwaad bewust was. Dat vind ik gewoon het ergste.

De **voorzitter**:

Kunt u er iets over vertellen?

De heer **Deceuninck**:

Nou ja, voor mij is dat aan het licht gekomen net nadat wij ongeveer een jaartje bij elkaar waren. Net zoals ik zeg: een man maakt officieel in Nederland geen kans op toeslagen. Die had ik plotseling wel. Er bleek dat ik nog een dikke schuld had vanuit 2010. Diezelfde mallemolen: je smijt de schulden bij elkaar, want je houdt van elkaar. En als man denk je: o, dat red ik wel; dat komt wel in orde. Tot medio 2014, toen we gewoon alles kwijt waren: de derde keer ons huis, onze kinderen kwijt, en noem het maar op.

De **voorzitter**:

Kunt u iets vertellen over het kwijtraken van uw huis? Hoe ging dat dan?

De heer **Deceuninck**:

Dat ging heel erg absurd. We zaten in een huis waar we toeslagen gingen krijgen. Die waren op dat moment stopgezet. Dan ga je de mist in, want dan sta je daar met een huishuur van ongeveer €1.400. Je dacht dat je toch iets ging krijgen en ja, binnen drie maanden waren we gewoon alles kwijt. Over het weekend heen ... Vrijdag is dat gebeurd en maandag waren we alles kwijt: de kinderen, meubels, alles.

De **voorzitter**:

Omdat er beslag op was gelegd?

De heer **Deceuninck**:

Ja, onder andere. We hebben spullen concreet moeten achterleggen: albums, noem maar op. Spulletjes van onze kinderen. Die hebben we gewoon moeten achterleggen, omdat we geen geld hadden om te verhuizen. Dus wat doe je? Een kringloopwinkel bellen, en dan mag je nog betalen om jouw eigen spullen te laten ophalen.

De **voorzitter**:

Kunt u iets meer vertellen over wat u is overkomen? Dat is iets anders dan wat mevrouw Deceuninck-Eijbrink is overkomen. Jullie zijn later bij elkaar gekomen. Kunt u daar iets meer over vertellen?

De heer **Deceuninck**:

Ja, absoluut. Ik heb die schuld meegenomen uit mijn scheiding. Nogmaals, ik was mij van geen kwaad bewust. Toen dat begon, toen Gerda diep in die burn-out zat, ging ik alles bij elkaar op een hoop leggen. Je bent je van geen kwaad bewust. Je bent je er niet van bewust dat het aan elkaar gelinkt is en dat je in feite hetzelfde probleem hebt. Voor mij werd dat wel duidelijk in 2014. Dan ging je een betaalregeling ...

De **voorzitter**:

Ik ga u heel even onderbreken. Even naar het begin. U kreeg volgens mij op een gegeven moment een uitnodiging van de Belastingdienst. Zullen we daar even beginnen?

De heer **Deceuninck**:

O, ja. Dat was in 2016, dus dat was al veel later. We stonden zelfs al onder bewind. Ik kreeg dus een uitnodiging waarin stond dat ik naar de Belastingdienst moest gaan voor mijn bedrijfskwartaalaangiften. Dat was 's morgens vroeg op woensdag en ik moest diezelfde dag verschijnen. Ik ben op kantoor gekomen tegen een uur of elf, maar ik heb daar vastgezeten tot 17.00 uur. Ik ben iedere minuut van die zes uur uitgemaakt voor fraudeur, in een kamertje van twee bij drie, met een raam en de deur op slot. Wij hebben dat deel waar Gerda het net over had, daar uiteindelijk achtergelaten. Maar ja, het is een wrang en zuur gevoel, want dat geld is weg en je weet niet wat er gebeurd is. Hoe kom je aan dat bedrag? Want tot op de dag van vandaag, zelfs in een reconstructie van ons dossier is het gewoon ...

De **voorzitter**:

Heel moeilijk.

De heer **Deceuninck**:

Het klopt het niet.

De **voorzitter**:

U beschrijft dat u werd uitgenodigd. U kwam daar en u dacht: ik ben uitgenodigd als ondernemer om daar even de cijfers te laten zien.

De heer **Deceuninck**:

Ja, ik kon direct mijn map aan de kant leggen van die mevrouw.

De **voorzitter**:

Wat gebeurde er toen? Kunt u dat beschrijven?

De heer **Deceuninck**:

Ja, mijn wereld staat op z'n kop: je wordt uitgemaakt voor fraudeur. Je tracht gewoon een goede burger te zijn en je ding te doen. Oké, ieder mens maakt wel fouten, maar dat is toch wel een ander graadje. Voor mij zakte echt de wereld onder mijn voeten vandaan. Ja, ik was er kapot van. Het heeft echt tijden geduurd voordat ik dat te boven kwam. Vooral de manier waarop. Je komt daar aan met je mappen met kwartaalaangiften en je denkt dat het daarover gaat, en dan blijkt het over totaal iets anders te gaan. Je krijgt direct het verwijt "je bent een fraudeur", zonder een gesprek.

De **voorzitter**:

We komen zo nog even terug op wat uw rechten waren of hoe dat verder ging. Die toeslag werd definitief stopgezet. Jullie beschrijven dan dat je je huis kwijt bent en dat je dan maar een noodoptie zoekt. Zouden jullie beiden misschien toch nog even aan ons maar ook aan de mensen die meekijken, willen vertellen wat dat doet je met je leven? Want jullie hadden hiervoor ook een leven. Misschien is het goed om daar nog even bij te beginnen. Hoe zag uw leven eruit, mevrouw Deceuninck-Eijbrink?

Mevrouw **Deceuninck-Eijbrink** :

Ja, hoe zag mijn leven eruit? In principe gelijk aan elke normale Nederlander. Je staat 's morgens op. Je bent met je kind bezig. Die gaat naar school. Je gaat naar je werk. Je doet gewoon je ding, zoals het hoort. Je moet allemaal je geld genereren om rond te kunnen komen. Op het moment dat dit allemaal gebeurde met de Belastingdienst ... Mijn zoontje was

inmiddels al naar zijn vader toe. Die zou daar tijdens de zomervakantie blijven, maar die is ook nooit meer teruggekomen. Ik heb ooit gezegd: ze hadden beter mijn benen kunnen amputeren dan wat ze nu hebben gedaan, want dan had ik ten minste misschien nog een normaal leven gehad. Als je nu naar bepaalde mensen kijkt, dan kunnen die misschien beter functioneren dan ik. Wij hebben altijd als levensmotto: je blijft van mijn kinderen af, je blijft van mijn geld af en je blijft van mijn man/mijn vrouw af. En daar hebben ze aangezet. Mijn man is als enige overgebleven. Gelukkig is hij er nog steeds. Maar mijn financiën hebben ze nog steeds. En het belangrijkste in mijn leven zijn mijn kinderen. We hadden het daarnet ook al even over. Dat is iets wat ze niet terug kunnen geven, al zou er besloten worden dat ze morgen terugkomen. Ze hebben bijna negen jaren afgepakt. Dat gaat nooit meer terugkomen. Dat kun je met geen geld goedmaken. Dat kun je met geen pen beschrijven. Ik kan mijn gevoel niet eens beschrijven. Sommige mensen zeggen: je bent gewoon hard geworden. Maar sorry, wat ik in die periode meegemaakt heb; je mag het hebben hoor. Ik gun het niemand.

De voorzitter:

U zei zelf: ik was gewoon een gemiddelde Nederlander; ik werkte en ik stond 's ochtends op. Wat voor werk deed u eigenlijk?

Mevrouw Deceuninck-Eijbrink :

In eerste instantie heb ik heel lang op kantoor gezeten. Daar vond ik helemaal niks meer aan. Ik ben de horeca in gegaan. In februari/maart 2012, toen wij elkaar hebben leren kennen, ben ik daarmee gestopt. Ik vond het altijd leuk om mensen bezig te houden, te bedienen en ervoor te zorgen dat ze tevreden hun rekening betaalden en de deur uitgingen.

De voorzitter:

Ja, mooi. En u, meneer Deceuninck, hoe zag uw leven eruit voordat ...

De heer Deceuninck:

Gewoon. Net zoals gij dat zegt: een modaal leven. Bij een modaal leven heb je een bepaalde levensstandaard. Die hebben wij natuurlijk heel lang proberen te houden. Je probeert gewoon als man oplossingen te vinden, althans, ik ben een man daarin. Misschien wel ouderwets, maar weet je, dat te moeten afgeven op een bepaald moment vond ik wel het ergste, en vooral mijn vrouw zien kapotgaan voor mijn ogen. Ik heb mijn vrouw binnen drie maanden, terwijl we echt vanaf dag één stapelgek werden, echt kapot zien gaan voor mijn ogen. Dat doet jou zo veel ... In navolging ging heel mijn gezin. Zoals ik zei: het gebeurde op vrijdag, en op maandag was alles weg.

Ik ben blij dat we ons als mens, in ons mens-zijn, daarboven hebben kunnen zetten een paar jaar geleden. Dat heeft gemaakt dat we zijn wie we zijn. Het is misschien hard, of noem maar op, maar alles wordt je afgepakt, tot je menselijkheid aan toe. Die wonden genezen wel, maar soms zijn er nog wel momenten dat je zout hebt.

De **voorzitter**:

U zei: ze hebben mijn menselijkheid afgepakt.

De heer **Deceuninck**:

Ja.

De **voorzitter**:

Waarom zegt u dat? Wat betekent dat?

De heer **Deceuninck**:

Ze hebben aan mijn zelfrespect gezeten als mens. Ze hebben mij dingen laten doen die ik als mens nooit zou doen of willen doen of bedenken om te doen.

De **voorzitter**:

Ja. Ja. Ik geef het woord aan de heer Azarkan, die een ander gedeelte gaat doen.

De heer **Azarkan**:

Dank, voorzitter. U sprak er net al over. Als toeslagenouder bent u niet alleen ten onrechte bestempeld als fraudeur, maar u bent ook niet goed geïnformeerd over de wijze waarop u zich kon verweren en waarop u terug kon vechten, bijvoorbeeld via het indienen van een bezwaar. Hoe verliep het contact met de Belastingdienst in de jaren dat u door de Belastingdienst ben bestempeld als fraudeur?

Mevrouw **Deceuninck-Eijbrink** :

Niet. Het was eenzijdige communicatie van onze kant. Als je geluk had, kreeg je een keer in een halfjaar of een jaar een brief terug dat ze het bezwaar hadden gezien en dat ze ermee aan de slag waren.

De heer **Azarkan**:

U kreeg als reactie op het bezwaar dat het ontvangen was. Wat is er daarna mee gebeurd?

Mevrouw **Deceuninck-Eijbrink** :

Niks. Ze hebben een periode dat ze daarover mogen doen, natuurlijk. Na die periode hoor je niks. Je neemt weer contact op en dan is het: we nemen zo spoedig mogelijk contact met u op.

De heer **Deceuninck**:

Wij namen zelfs het werk uit handen van onze bewindvoerder, want je wilt van die schuld af, dus dan zoek je de wettelijke wegen om geholpen te kunnen worden. Dat was de schuldsanering. Wij zijn daar twee jaar geleden achter gekomen. Er is gewoon nooit communicatie buiten ons om geweest. Ons dossier is tot 31 maal toe tegengehouden in de gemeente. Zelfs op het moment dat we voor de rechter ons faillissement aanvroegen, werden we tegengehouden. Je krijgt gewoon geen antwoord. Zelfs tot de dag van vandaag niet. We hebben ons dossier opgeëist: niks. Het is zwartgelakt.

De heer **Azarkan**:

U heeft het wel ontvangen?

De heer **Deceuninck**:

Ja, maar zwartgelakt. Althans ...

Mevrouw **Deceuninck-Eijbrink** :

Ik heb het ontvangen, jij niet.

De heer **Azarkan**:

Het dossier van u?

Mevrouw **Deceuninck-Eijbrink** :

Ja. Je verwacht door de jaren heen dat je een dossier krijgt ... Ik maakte nog een flauw grapje: waar blijft de kast die erbij hoort? Het is echt zó'n dun stapeltje papieren. Dat is twaalf jaar ellende. Dan denk ik van: hoe dan? Als ik papieren van onze advocaat krijg, kan ik er echt een archiefkast mee volgooien. En jullie hebben maar zó'n stapeltje? Zelfs de geboortedatum van onze twee gezamenlijke dochters daarin kloppen niet. De burgerservicenummers van de kinderen daarin kloppen niet. Mijn ex-partner wordt erin benoemd. Dan denk ik: dat is toch niet mogelijk? En waar het om gaat, is zwartgelakt.

De heer **Azarkan**:

En dat is het dossier dat u ontvangen heeft naar aanleiding van uw verzoek? U wilde het dossier inzien?

Mevrouw **Deceuninck-Eijbrink** :

Ja.

De heer **Azarkan**:

Zaten er in dat heel dunne dossier nog in enige vorm antwoorden? Heeft u er iets in kunnen vinden?

Mevrouw **Deceuninck-Eijbrink** :

Nee, nee. Zelfs onze advocaat van de toeslagen heeft het helemaal doorgespit. Hij zegt: alles wat ik eventueel misschien zou kunnen zien, is zwartgelakt.

De heer **Deceuninck**:

Je ziet de codes staan en voor de rest niks.

De heer **Azarkan**:

Heeft u telefonisch of per e-mail contact gezocht of vanuit de Belastingdienst ontvangen?

De heer **Deceuninck**:

We hebben achteraf contact opgenomen. Wij hebben zelfs in Utrecht bij de Belastingdienst gezeten. Wij vroegen: wat moeten wij nu met die codes en dergelijke? "Nou ja, dat weten we zelf niet, want we weten zelf niet meer wat die codes zijn."

De heer **Azarkan**:

Ah, dus u bent op enig moment op bezoek geweest bij de afdeling. U bent binnengelaten, u heeft even binnen gezeten.

Mevrouw **Deceuninck-Eijbrink** :

Ja.

De heer **Azarkan**:

Hoe ging dat? Kunt u dat iets uitgebreider vertellen?

De heer **Deceuninck**:

Nou, die toeslagenaffaire was toen al bekend. Dat was dik anderhalf jaar geleden of zo iets, net voordat we het dossier dus kregen. We hebben eerder dossiers gezien en wij vroegen om een verklaring: wat moet je met die code? Wat zijn die codes? Wat betekent dat nou? Nou ja, geen antwoord of: we weten het zelf niet, maar zouden jullie geen antwoord kunnen geven uit

jullie reconstructie? Wij zeiden: nee, dat kunnen wij ook niet, want wij mankeren juist die essentiële papieren van jullie.

De heer **Azarkan**:

Ze zeiden: kunt u zelf duiden wat daar staat?

Mevrouw **Deceuninck-Eijbrink** :

Ja.

De heer **Deceuninck**:

Ja.

De heer **Azarkan**:

Ah, terwijl u ernaartoe ging om te vragen of u hulp kon krijgen bij: wat staat hier nou? Wat was uiteindelijk het resultaat?

Mevrouw **Deceuninck-Eijbrink** :

Niks. Dat je zó'n dun mapje krijgt.

De heer **Azarkan**:

U ging naar huis zonder antwoorden.

Mevrouw **Deceuninck-Eijbrink** :

Zonder antwoorden.

De heer **Azarkan**:

Was er op enig moment wel persoonlijk contact? U beschreef net dat u wel contact had met iemand die van goede wil was.

Mevrouw **Deceuninck-Eijbrink** :

Ja.

De heer **Azarkan**:

Kunt u daar iets over vertellen?

Mevrouw **Deceuninck-Eijbrink** :

Er was een hele vriendelijke jongeman — althans qua stemgeluid schat ik dat het een jongeman was — die een hele poos heeft gezocht. Ik heb toen op een gegeven moment zeker twee of drie keer in de week telefonisch contact met hem gehad. Hij heeft het helemaal uitgelopen. Hij kwam tot de conclusie dat er een aantal dingen niet goed waren gegaan en dat wat ons

was overkomen op dat moment, niet had mogen gebeuren. Toen was de toeslagenaffaire nog helemaal niet bekend. Hij is tot de conclusie gekomen dat ze de zorgtoeslag niet hadden mogen afpakken. Er waren nog een paar dingen. Ik kan ze niet allemaal meer precies voor de geest krijgen. Ik heb het thuis allemaal netjes in een archief. Hij kwam tot de conclusie dat we een bepaald bedrag terugkregen. Ik zei: o, dat is mooi, want dan kan ik dat verrekenen met wat ik nog allemaal moet doen. "Ja, maar dat werkt allemaal niet zo, mevrouw. Dan gaan we dat terugstorten op je rekening." Ik dacht: wat raar, want als ik nu €500 aan de Belastingdienst moet betalen en ik €600 van hen krijg, dan krijg ik nu maar €100 op mijn rekening, want dat verrekenen ze met elkaar. Logisch, eigenlijk.

Op een gegeven moment belde ik weer. Ik wou die jongeman spreken, maar die was van zijn post afgehaald omdat hij mensen te goed hielp.

De heer **Azarkan**:
Oké. Hoe weet u dat?

Mevrouw **Deceuninck-Eijbrink** :
Omdat een andere medewerker dat zei tegen mij.

De heer **Azarkan**:
Dus u vroeg: waar is die collega, waar is die vriendelijke medewerker, want daar kan ik goed mee overweg?

Mevrouw **Deceuninck-Eijbrink** :
Ja, dat was mijn casusmanager, zeg maar.

De heer **Azarkan**:
Toen antwoordde men ...

Mevrouw **Deceuninck-Eijbrink** :
Die was weg, want die was te goed. Hij hielp mensen te goed. Dan denk ik: ja, maar daar ben je toch ook voor?

De heer **Azarkan**:
Ah. En daarna?

De heer **Deceuninck**:
Niks. Daarna is mijn aanhouding geweest in het kantoor, was het geld weer weg en weer geen toeslagen meer.

De heer **Azarkan**:

Had u nog andere mogelijkheden om specifiek informatie op te vragen, zodat voor u duidelijk werd wat er aan de hand was? Was er nog iets anders?

De heer **Deceuninck**:

Nee, we hebben het geprobeerd via de bewindvoerder en noem maar op. Niks. Nu via onze advocaat: niks. Helemaal niks.

De heer **Azarkan**:

Hoe vaak ontving u informatie van de Belastingdienst per brief over het terugbetalen?

De heer **Deceuninck**:

Op het moment dat je niet op tijd betaalde, kreeg je wel in no time een brief en dan kon je nog een keer zoveel meer gaan betalen, maar voor de rest niks.

De heer **Azarkan**:

Dan over het stopzetten van de toeslagen; kunt u ons daarmee helpen? Is dat bedoeld om de schuld te betalen? Heeft u enig idee? De Belastingdienst kreeg geld van u, maar de Belastingdienst betaalde u maandelijks toeslagen. Dat werd stopgezet, met als reden?

Mevrouw **Deceuninck-Eijbrink** :

Bij mij was het omdat ik te veel uren had geschreven en ze dat eerst gingen uitpluizen.

De heer **Azarkan**:

Ja, dat is de reden waarom ze zeiden: u bent fraudeur, u heeft fraude gepleegd door meer op te geven dan wat u echt gedaan heeft.

Mevrouw **Deceuninck-Eijbrink** :

Ja.

De heer **Azarkan**:

U zei: ik verreken dat elke maand. Het is een halfuur, dus dat kunnen we toch verrekenen?

Mevrouw **Deceuninck-Eijbrink** :

Eén keer.

De heer **Azarkan**:

Eén keer, ja. Daar ging men niet in mee. Werden de toeslagen naar aanleiding daarvan stilgezet? Dat gebeurde daarna, begrijp ik dat goed?

Mevrouw **Deceuninck-Eijbrink** :

Ja, direct daarna, eigenlijk. Met dat je die brief hebt, stoppen ze direct je toeslagen. Althans, de toeslagen zijn gestopt en je denkt: o, wat raar. Twee dagen later heb je zo'n brief in je bus liggen. Dan is bij mij één en één ook twee. Dan ga je bellen tot je in principe een ons weegt, maar een antwoord krijg je gewoon niet.

De heer **Azarkan**:

Nee. En stond dan in die brief: wij gaan per die datum de toeslagen stilleggen?

Mevrouw **Deceuninck-Eijbrink** :

Ja, dan is het al gestopt. Zeg per 1 oktober; ik noem maar een datum. Ze hebben per zoveel september je toeslagen stilgezet, omdat ze tot de conclusie zijn gekomen dat je een fout hebt gemaakt in je berekening. Dat willen ze eerst uitpluizen. En dan krijg je twee dagen later of zo al een brief, zo van: wat je in het voortraject ontvangen hebt, mag je per direct terug gaan betalen. En dan zit je daar van ...

De heer **Azarkan**:

De schuld. Wat was uw deel? Hoe hoog was die schuld?

Mevrouw **Deceuninck-Eijbrink** :

Ik denk dat die om en nabij de €30.000 was.

De heer **Azarkan**:

En van u?

De heer **Deceuninck**:

We zaten gezamenlijk aan €46.000 tot €48.000. Ik zat op een kleine €16.000, alleen aan belastingschuld, en daarbovenop een kleine €2.000 aan extra schuld die daardoor mede wordt gecreëerd.

De heer **Azarkan**:

Ja. U gaf net aan dat de toeslagen werden gestopt en dat u die moest terugbetalen. Wat moest u nou per maand terugbetalen?

Mevrouw **Deceuninck-Eijbrink** :

Ik zat rond de €1.500, terwijl ik dat niet eens verdiende.

De heer **Azarkan**:

Hoe kan dat?

Mevrouw **Deceuninck-Eijbrink** :

Ja, ik kan zeggen "bel de Belastingdienst en vraag hoe dat kan", maar dat is gewoon hun berekening geweest: dat heb jij gehad en dat ga jij terugbetalen. En ik denk: je ziet mijn inkomsten elke maand; jij weet wat ik op jaarbasis wel of niet terugkrijg. Dus. Ik snap er niks van. Tot op de dag van vandaag blijft het voor mij een raadsel. Ik ben echt geen dom persoon, maar dit blijft gewoon echt een raadsel.

De heer **Azarkan**:

Wat deed de Belastingdienst om dat geld terug te halen, die €1.500?

Mevrouw **Deceuninck-Eijbrink** :

Beslag leggen. Ze hebben mijn baas gebeld en een brief gestuurd, en toen hebben ze beslag gelegd. Dat is één, twee keer gebeurd. Mijn baas heeft toen gezegd: nee, daar ga ik niet in trappen. Ik ben op dat moment bij het werk weggegaan, omdat ik een zware burn-out kreeg. Dus je gaat naar het UWV. Nou ja, iedereen weet dat als je €1.200 verdient en naar het UWV gaat, je dat ook niet krijgt van het UWV. Dat is toen zo blijven rollen. In die periode — net wat ik zei — heb ik een zware burn-out gehad. Gelukkig ben ik nog heel veel kwijt, maar af en toe komen nog steeds weer dingen naar boven, en dan denk ik: ho, maar, dat was toen niet ...

De heer **Azarkan**:

Waar moest u van rondkomen?

Mevrouw **Deceuninck-Eijbrink** :

Dat maakte hun toch niet uit? Dat is toen gezegd. Dat maakte hun echt niet uit.

De heer **Deceuninck**:

We hebben ongeveer twee, drie jaar op een kleine — wat is het? — €800 geleefd met een gezin met vijf kinderen.

De heer **Azarkan**:

€800 per maand.

De heer **Deceuninck**:

Ja.

De heer **Azarkan**:

En daar moest u alles van betalen?

Mevrouw **Deceuninck-Eijbrink** :

Ja.

De heer **Azarkan**:

Hoe ging dat?

De heer **Deceuninck**:

Niet. We hebben geluk dat we goede mensen om ons heen hebben die tot op de dag van vandaag van ons houden. Met sinterklaas, met kerst, noem maar op, kwamen ze met cadeautjes voor de kinderen, want wij konden ons die niet permitteren. Of ze kwamen goed eten brengen, want dat hadden we niet.

De heer **Azarkan**:

Hadden uw kinderen dat in de gaten?

De heer **Deceuninck**:

Ja, absoluut.

De heer **Azarkan**:

Wat heeft dat met hen gedaan?

De heer **Deceuninck**:

Ons gezin ligt niet voor niks uit elkaar.

De heer **Azarkan**:

Was u zich er vanaf het moment dat u in die problemen kwam van bewust dat u bezwaar kon aantekenen? Was de Belastingdienst daar met u over in gesprek?

De heer **Deceuninck**:

Nee, wij wisten dat we bezwaar konden maken. Dat staat er ook bij vermeld. Nou, we hebben dat gewoon gedaan.

De heer **Azarkan**:

Is daar ooit antwoord op gekomen?

De heer **Deceuninck**:

Nee, niet echt, niet een duidelijk, eenduidig antwoord. Ja, ze zeiden dat ze het verder gingen onderzoeken en dat ze meer tijd nodig hadden. Net zoals Gerda net zei. Maar verder hebben we van een echte oplossing nooit gehoord.

De heer **Azarkan**:

Hebben die bezwaren überhaupt tot iets geleid?

De heer **Deceuninck**:

Nee, zelfs onze bewindvoerder wist niet wat hij ermee moest doen.

De heer **Azarkan**:

En een betalingsregeling die milder was, die wel gedragen kon worden?

De heer **Deceuninck**:

Ja, uiteindelijk door de bewindvoerder, want die kon aangegeven: hé, ja maar dat kan niet; dat gezin kan dat niet dragen. Maar dan nog was het niet te redden, want de nevenschade was al zo groot. We zijn in een jaar tijd van een kleine €50.000 naar een goede €170.000 aan schulden gegaan. Hoe moet je dat doen?

De heer **Azarkan**:

U bent van die basisschuld van €50.000 gegroeid naar ...?

De heer **Deceuninck**:

Ik denk naar €170.000 een jaar later.

De heer **Azarkan**:

In één jaar tijd?

Mevrouw **Deceuninck-Eijbrink** :

Ja, en dat bleek later een foutje van de bewindvoerder te zijn.

De heer **Azarkan**:

Maar eerst even: hoe telt dat op?

Mevrouw **Deceuninck-Eijbrink** :

Ja, dat wisten wij ook niet.

De heer **Deceuninck**:

Dat is niet zo moeilijk. Het zijn grote bedragen, hè, en ze rekenen daar een grote, zware interest op, per brief die je krijgt van een incassobureau: een dikke €1.200 tot €1.400 erbovenop. Dan is het niet zo moeilijk.

De heer **Azarkan**:

Als u maandelijks een bedrag betaalde, ging de Belastingdienst daarnaast dan nog verder met incasso?

De heer **Deceuninck**:

Ja.

De heer **Azarkan**:

Oké. En wist u dat die twee trajecten naast elkaar liepen?

De heer **Deceuninck**:

Ja, we wisten dat. Zelfs onze bewindvoerders hebben geprobeerd dat stop te zetten, maar zelfs zij hebben dat niet kunnen doen.

De heer **Azarkan**:

U zei het tussen neus en lippen door, maar het is natuurlijk een van de ergste dingen die u overkomen zijn: als gevolg van de problemen — u had een burn-out — ging uw zoontje naar uw ex-man. Heeft u hem daarna niet meer gezien?

Mevrouw **Deceuninck-Eijbrink** :

Een hele periode heb ik hem niet gezien. Her en der hebben we elkaar een aantal keertjes gezien. Straks, in november, is het weer een jaar geleden dat ik hem voor het laatst heb gezien. In november daarvoor heb ik hem gezien en daarvoor zeven jaar geleden.

De heer **Azarkan**:

U vertelde dat hij tijdelijk even naar zijn vader zou gaan, voor vakantie of wat dan ook.

Mevrouw **Deceuninck-Eijbrink** :

Ja, klopt.

De heer **Azarkan**:

Hoe bent u daarover geïnformeerd? Hoe liep dat?

Mevrouw **Deceuninck-Eijbrink** :

In principe zou mijn zoon voor zes weken naar zijn vader gaan. Hij zou na de zomervakantie terugkomen. Op dat moment is een convenant opgesteld door mijn advocaat en Jurgen. Er is iemand geweest over wie ik liever niet praat, die dat convenant zou laten tekenen door mijn ex-partner. Dat is niet gebeurd. En ja, dan krijg je rechtszaak op rechtszaak op rechtszaak op rechtszaak. En ja, op een gegeven moment ... Ik heb er laatst nog weer een rechtszaak over gehad. Het helpt gewoon niet. Ze geloven je niet. Ik vind het een moeilijke kwestie om over te praten.

De heer **Azarkan**:

Dat begrijp ik, en dat is ook goed. U gaf het net al aan: op welk moment hebt u inzage gekregen in dat heel beperkte dossier? Wanneer is dat geweest?

De heer **Deceuninck**:

Vorig jaar december.

Mevrouw **Deceuninck-Eijbrink** :

Ja, vorig jaar december. Toen hebben ze het netjes door een koerier laten brengen.

De heer **Azarkan**:

Heeft u daarna aangegeven dat het waarschijnlijk niet compleet is en dat daarin dingen ontbreken?

De heer **Deceuninck**:

Zelfs via onze advocaat.

Mevrouw **Deceuninck-Eijbrink** :

Ja, we hebben dat zelfs via de advocaat van de toeslagen aangegeven, maar dat was het complete dossier. Ik dacht: van zo'n twaalf, tien jaar ellende zo'n dun dossier; dat kan niet.

De heer **Deceuninck**:

We hadden een paar dagen daarvoor uitleg gekregen op het belastingkantoor over de vormen van dossiers. We hadden om de uitgebreide vorm gevraagd, dus om het complete dossier. Er waren op dat moment drie varianten: een

kort verslag, een tussenvariant en het grote, het gehele dossier. Wij hadden om het gehele dossier gevraagd. Wij krijgen dus een soort vierde exemplaar. Nou, we hebben dat aan de advocaat aangegeven en daar is direct achteraan gegaan. Geen antwoord meer. We hebben op dit moment nog zeker — hoeveel is het? — zes of zeven bezwaren ...

Mevrouw **Deceuninck-Eijbrink** :

Ja, zoiets.

De heer **Deceuninck**:

... bij de Belastingdienst lopen. Niks.

De heer **Azarkan**:

Ja, dat zit in de afhandeling van alles wat met de toeslagen te maken heeft. Heeft u aanwijzingen dat er echt documenten ontbreken?

De heer **Deceuninck**:

Ja.

Mevrouw **Deceuninck-Eijbrink** :

Ja. Ik denk dat, als ik mijn dossier hier op tafel zou leggen, eenieder die een beetje weet hoe de Belastingdienst werkt en jullie allemaal zouden zien dat er stukken van jaren ontbreken. We missen belangrijke formulieren die wij daarheen hebben gestuurd. Daarom zei ik daarstraks nog dat ik aan de koerier vroeg: kom je met een archiefkast? Want wij hadden daar gezien dat je gewoon ...

De heer **Deceuninck**:

Vijftien mappen.

Mevrouw **Deceuninck-Eijbrink** :

Ja, zoiets. Het ging zo'n beetje over dezelfde periode, dus ik dacht: dat zijn zoveel mappen; ik moet een kast gaan kopen, want al die mappen moeten weer thuiskomen. Ja, en als je dan zo'n dun mapje hebt — je bladert erdoorheen — waarvan drie vierde al was zwartgelakt, dan denk je: wat moet ik hier dan mee? Daar kan je dan toch niks mee? Want ik heb op het belastingkantoor meer gezien van mijn dossier dan dat zij hierin hebben zitten. En dat gaan ze niet leveren.

De heer **Deceuninck**:

We hebben zelf ook ons dossier laten reconstrueren een tweetal jaren

geleden. Als wij het toetsen aan de documenten die wij hebben, dan klopt het al helemaal niet.

De heer **Azarkan**:

De bezwaren helpen niet. U krijgt gewoon niet meer inzage. Het contact is verder niet zodanig dat u op enigerlei wijze meer informatie krijgt?

De heer **Deceuninck**:

Nee.

De heer **Azarkan**:

Is er in al die jaren nou een moment geweest waarop u dacht: nu heeft eindelijk iemand door hoeveel onrecht ons, of mij — in de situatie waarin u elkaar niet kende — aangedaan wordt?

De heer **Deceuninck**:

Er zijn mensen die het doorhebben. Er zijn echt wel mensen die het doorhebben.

De heer **Azarkan**:

Wie zijn dat?

Mevrouw **Deceuninck-Eijbrink** :

Nou, eentje zit achter ons, om die maar even aan te wijzen. De advocaten die we hebben natuurlijk ook, absoluut. En er zijn de mensen die na al die jaren waarin ons dit overkomen is, nog steeds naast ons staan, in ons geloven en zien wat er gebeurd is. Ik kan misschien zeggen ... Ja, vul maar aan.

De heer **Deceuninck**:

Weet je? Twee, drie jaar geleden, toen het naar buiten kwam, dachten we: yes, eindelijk erkenning! Dat was vooral zo toen die brief van Mark Rutte kwam, met excuses en noem maar op. Maar er is niks veranderd voor ons. Voor ons zijn de dagdagelijkse dingen gewoon nog een strijd. We hebben dik anderhalf jaar geleden een klein ongevalletje gehad met onze auto. De auto was allrisk verzekerd, maar we krijgen niet betaald door de verzekering.

De heer **Azarkan**:

Waarom krijgt u niet betaald?

Mevrouw **Deceuninck-Eijbrink** :

Ze geloven het verhaal van hoe het gebeurd is niet.

De heer **Deceuninck**:

Het staat nog steeds onder toeslagen. We zijn zelf de BKR gaan uitzoeken. Inderdaad, de BKR wordt opgeschoond, maar alle nummers die er commercieel achter zitten — dat is een vijftal — worden niet opgeruimd.

De heer **Azarkan**:

De afspraak is: wij maken uw dossier schoon bij de BKR.

De heer **Deceuninck**:

Dat gebeurt niet. Ja, de BKR zelf doet het, aan de voordeur. Maar de achterdeur, die uit een vijftal partijen bestaat, ruimt dat niet op, want dat zijn commerciële bedrijven.

De heer **Azarkan**:

Ah, die verkopen die informatie of die stellen die beschikbaar. Daar staat u nog steeds geregistreerd als fraudeur?

De heer **Deceuninck**:

Ja. Bij verzekeringen en dergelijke sta je gewoon nog steeds geregistreerd als fraudeur, ook al heb je jouw documenten van excuses al doorgestuurd. We zijn ondertussen 47 rechtszaken verder. Volgende week is rechtszaak 48. Ik praat dan over een tijdspanne van 2015 tot nu, met sedert 2019 drie vierde van de zaken.

De heer **Azarkan**:

Hoe beheerst dit uw leven? Kunt u nog functioneren?

De heer **Deceuninck**:

Gelukkig hebben we een baan die we heel graag doen, want dat geeft ons de energie om door te gaan. En vooral onze kinderen, onze eigen parels, geven ons energie van. Voor hen willen we dit opgeruimd hebben, want heel eerlijk: anders was ik hier al weg. Dat meen ik echt.

De heer **Azarkan**:

U heeft een brief gekregen met de constatering dat u geen fraudeur bent. Heel veel mensen, en misschien u ook, zouden dan verwachten: nu komt er een einde aan mijn lijden. Waarom blijft dat in stand? Waarom bent u nu nog steeds elke dag aan het vechten?

De heer **Deceuninck**:

Weet je? Toen we erkend werden, kreeg ik plotseling als blanke te maken met racisme.

De heer **Azarkan**:

O, vertelt u eens?

De heer **Deceuninck**:

Nou, kijk naar mijn achternaam: Deceuninck. Dat zegt genoeg. Onze eigen advocaat van de toeslagen heeft bij de Belastingdienst achterhaald dat het komt doordat ik uit het buitenland kom.

De heer **Azarkan**:

U bent van Belgische afkomst.

De heer **Deceuninck**:

Ik ben van Belgische afkomst. Ik ben een buitenlander; dat klopt. Maar weet je, ik ben er een paar weken niet goed van geweest om als blanke met racisme te maken te hebben, terwijl ik snap wat het woord "racisme" inhoudt en wat het doet met mensen. Ik kreeg er plotseling zelf als blanke mee te maken.

De heer **Azarkan**:

Ja, want uw verwachting was: het is heel raar als ik daarmee te maken krijg.

De heer **Deceuninck**:

Ja, dat zijn gewoon dingen die je nooit verwacht. Dat zelfrespect, dat ik daarnet benoemde, krijgt echt wel een flinke tik.

De heer **Azarkan**:

Hoe is dat racisme, die discriminatie, bij u gegaan?

De heer **Deceuninck**:

Ik weet het niet precies. Dat komt echt door de beoordeling die ze gemaakt hebben. Ze hebben me gewoon meegenomen vanwege mijn achternaam, zo van: oké, dat klopt niet. Zo heb ik het te horen gekregen van onze advocaat van de UHT: hij is buitenlander.

De heer **Azarkan**:

Op basis van uw achternaam werd u bestempeld als buitenlander en een buitenlander heeft fraude gepleegd.

De heer **Deceuninck**:

Ja.

De heer **Azarkan**:

U kon dat niet weerleggen? U kon ze niet op andere gedachten brengen?

De heer **Deceuninck**:

Nee, niks. Niks.

De heer **Azarkan**:

Ik probeer het te begrijpen. Als dat dan op enig moment naar buiten komt, ziet u dat en ontstaat er hoop bij u in de zin van: er gaat wat veranderen; er komt een einde aan ons lijden. Maar u bent er nog elke dag mee bezig?

De heer **Deceuninck**:

Ja.

Mevrouw **Deceuninck-Eijbrink** :

Nou ja, laten we gewoon wel zijn: je krijgt zo'n mooi A4'tje met een handtekening van Mark Rutte eronder. Ik ga niet zeggen dat hij het alleen doet, maar hij belooft dat er gerechtigheid komt. Niet alleen wij, maar alle ouders die hiermee te maken hebben, hebben nog steeds geen gerechtigheid. Moeten we dat geld hebben? In principe niet. We moeten gecompenseerd worden voor alles wat ons afgepakt is, wat we aan de Belastingdienst hebben moeten betalen en dat soort dingen. Maar hoe ga je compenseren dat de overheid al negen jaar onze kinderen heeft? Dat ga je niet meer compenseren.

De heer **Deceuninck**:

We zijn jaren financieel gegijzeld gezeten.

Mevrouw **Deceuninck-Eijbrink** :

Dat ook. Er zijn mensen die je niet geloven, die je recht in je gezicht uitlachen. Nu ook weer: we zitten hier; wat gaat hier weer uit komen? Het maakt me eigenlijk niet meer uit, want het is mijn eergevoel. Ik spreek hier naar eer en geweten. Wij hebben dit meegemaakt. Wij lopen in die schoenen. Wat een ander ervan denkt ... Ieder heeft z'n eigen gedachten, maar het is wat ons overkomen is en we willen dat het stopt. Het gebeurt tot op de dag van vandaag nog.

De heer **Azarkan**:

Hoe ziet gerechtigheid voor u eruit? Wat moet er dan gebeuren?

De heer **Deceuninck**:

Laten we eerlijk zijn: we praten nu over financiën, maar dit is niet meer te compenseren; er is ook een stuk emotioneel herstel. Doordat wij dagelijks terug moeten, diezelfde bierkaai moeten bevechten, komen we nooit toe aan dat stukje herstel, zonder dat achter dat andere aangegaan wordt. Dat is gewoon een continu dominospel door jouw leven heen. Je denkt: oké, ik heb het nu weer redelijk op orde gekregen. En een paar dagen later gá je weer. Of het ene is nog bezig, de ene deurwaarder is net geweest en de andere staat weer klaar.

De heer **Azarkan**:

Tot slot van mijn kant. Wat heeft dat nou met u als mens gedaan voor de manier waarop u naar de samenleving en de overheid kijkt? Hoe heeft dat u veranderd?

De heer **Deceuninck**:

Goh, weet je? Ik heb dat al dikwijls benoemd, ook naar andere mensen: we zijn onderdeel geweest van het systeem. We hebben het zelfs mede gecreëerd en meegedaan aan het systeem waardoor we gedupeerd zijn. Toen onze kinderen in 2016 afgepakt werden, werden ons geloof en waar we aan gewerkt hadden helemaal afgepakt. Ik kan bijvoorbeeld zeggen dat ik stage heb gelopen voor degene die acht jaar mijn kinderen gegijzeld gehouden heeft. Dat doet wat. Hebben we vertrouwen in de overheid? Ja, we hebben vertrouwen in de enkele mensen die het echt goed menen met ons en echt met ons meevechten. Maar nu is dit weer beloofd en niet nagekomen, voor de zoveelste keer, terwijl we allemaal weten dat het iedereen kon overkomen. Zelfs u kon het overkomen.

De heer **Azarkan**:

Ja. Tot slot heb ik een vraag voor u, mevrouw Deceuninck-Eijbrink. U heeft een aantal keer een burn-out gekregen. Wat heeft dat voor u betekend?

Mevrouw **Deceuninck-Eijbrink** :

Voor mij heeft het betekend dat ik heel erg angstig werd. Ik wilde niet meer onder de mensen komen. Als we ergens waren en ik zag Jurgen niet, dan kon ik echt een paniekaanval krijgen. Daar word je echt niet blij van. Ik heb ook een periode alles losgelaten. Toen dacht ik: nu stop ik met vechten. Dat heeft me op dat moment eigenlijk heel erg goed gedaan. Begin 2016 — ik

denk zo'n beetje in februari — heb ik er heel veel met mijn coach over gespard. Ik denk dat het de klap op de vuurpijl was. Ik heb gezegd: "Je hebt m'n kinderen afgepakt. Dat je aan m'n geld hebt gezeten, prima. We vechten ons er wel weer bovenop. Dat komt wel weer, maar je hebt mijn kinderen afgepakt ..." In 2016 werd ons gezag afgepakt. In oktober 2014 werden zij in het vrijwillige kader geplaatst. Weet je? Als het het laatste is wat ik mag doen op deze aardbol, is het zeggen: blijf gewoon van mijn kinderen af!

Wat het met mij als mens gedaan heeft, is dat mijn zelfrespect weg is. Iedereen denkt maar dat ze met je voeten kunnen spelen, om het maar zo te zeggen. De overheid heeft dat gedaan, dus de rest van de wereld denkt ook dat ze dat mogen. Je zelfrespect is dus weg. Door de jaren heen ben ik met Jurgen en een paar goede mensen om ons heen mijn zelfrespect weer in gaan zien. Dit ben ik. Ik ben gewoon zo. Daar kun je het mee doen. Niet iedereen hoeft mij te mogen, maar dit is mij wel overkomen en ik ben wel sterker uit die periode gekomen. Ik ben niet dankbaar voor wat me overkomen is, maar wel dankbaar voor de mensen die ik in die periode heb mogen leren kennen.

En om terug te komen op de vraag: geloof je nog in de overheid? Ja en nee. Er zitten echt goede mensen tussen. Helaas vertrekken er op dit moment ook heel veel goede mensen uit het stuk overheid waar wij ook mee samen zijn. Ik denk dan: als we nu eens met degenen die echt vechten voor gerechtigheid, niet alleen voor de toeslagenaffaire maar ook voor de rest, een vuist maken en echt met z'n allen aan diezelfde kar gaan trekken; hoe mooi zou dat zijn?

De heer **Azarkan**:

Dank u wel. Ik geef het woord terug aan de voorzitter.

De **voorzitter**:

We komen hiermee bijna aan het einde van dit verhoor. U heeft al iets gezegd over het vertrouwen in de overheid. Is er iets waarvan u zegt dat het belangrijk is dat Nederland dit weet? Wat voor boodschap zou u willen meegeven? Dat mag ook aan de politiek zijn.

Mevrouw **Deceuninck-Eijbrink** :

Van mij uit vind ik het heel belangrijk dat Nederland het volgende weet. Als je geen vertrouwen meer hebt in de politiek, kan ik dat snappen, maar laten we met z'n allen — dat geldt natuurlijk voor elke burger die in Nederland woont — proberen aan diezelfde kar te gaan trekken, zodat het oude

Nederland weer terugkomt. Ik zei het buiten net ook nog tegen iemand: wij pretenderen een zorgstaat te zijn. Sorry, maar ik ben dan nog zoekende. Ik heb jullie in het voorgesprek al aangegeven dat ik er eigenlijk niet meer trots op ben dat ik Nederlander ben. En dat vind ik heel cru. Ik mag al 45 jaar in Nederland en gelukkig hebben we onze kinderen, maar als we die niet hadden gehad, dan had ik hier echt niet meer gewoond, door alles wat ons overkomen is in dit land.

De **voorzitter**:

En voor u, meneer Deceuninck?

De heer **Deceuninck**:

Laten we als maatschappij, waar ook de politiek onder valt, dus ook de Tweede Kamer en de Eerste Kamer, weer verantwoordelijkheid nemen voor elkaar.

De **voorzitter**:

Is er tot slot nog iets wat ik niet gevraagd heb maar waarvan u denkt "daar wil ik toch nog iets over zeggen", iets wat we gemist hebben of ...?

Mevrouw **Deceuninck-Eijbrink** :

Het enige wat ik hoop, is dat er ook door deze enquête niet alleen voor ons maar voor eenieder die hiermee te maken heeft, eindelijk eens een keer gerechtigheid komt, in welke vorm een mens dan ook gerechtigheid ziet, hoe wij die zien of iemand anders die hieraan meedoet of ermee te maken heeft.

De heer **Deceuninck**:

Ja.

De **voorzitter**:

Wij vinden u beiden moedig omdat u hier bent en uw verhaal heeft verteld en daarmee heeft uitgelegd hoe het ongeveer is gegaan en u ook wat boodschappen heeft meegegeven aan ons maar ook aan de samenleving.

Daarmee zijn we aan het einde gekomen van dit verhoor. Namens de enquêtecommissie dank ik u en sluit ik de vergadering.

Sluiting 14.06 uur.
